

LBRIS

We know
Tia di Savra
books

Geneza romantică

Povestiri la limita dintre lumi

Editura Șoapta Stelelor

La început a fost.....	8
Ra.....	14
Nu înțeleg.....	22
Prințul cel Războinic și Îngerul cel blând.....	26
Biserica.....	30
Autobuzul.....	40
Coloane albastre cu miez alb - strălucitor.....	50
Templul.....	54
Biblioteca școlii.....	60
Fetița cu chibriturile.....	64
Te rog.....	70
Iubitul meu, iubita mea.....	74
Misterul nopții.....	80
Sufletul meu pereche.....	86
Andrew.....	90
Biserica vie.....	100
Dorința cea mai mare.....	106

Icoana cea nouă.....	114
Comoara mea cea mai de preț.....	118
Șoapta de pe scenă.....	126
Cine sunt eu?.....	134
Întâlnirea.....	138
Perfecțiune.....	142
Acvatica.....	146
Arta cea nouă.....	150
Document nr. 9817.....	154
Iubirea.....	158
Agentul secret și containerul alb.....	164
Vindecătorul.....	174
Cingatiama.....	178
Vând parcele în Rai. Pret negociabil.....	188
Privighetoarea.....	210
Chemarea.....	222
Marea iubire.....	238

LBRIS

We know
books

La început a fost...

La început a fost Cuvânt... Nu, nu, nu!

La început a fost altceva... Cuvântul a apărut mai târziu...

... Și când a văzut Dumnezeu ce bine i-a reușit prima creație, aproape că s-a rușinat și El puțin de propria îndrăzneală. O crease pe Ea, dar nu credea că va ieși ceea ce a ieșit. Era cu mult peste așteptările Lui. Cu coada ochiului, își privea opera.

Deja simțea că ar fi necesar să creeze Cuvântul, pentru a avea cu ce să o descrie.

Pielea ei albă ca spuma laptelui strălucea atât de apetisant, încât privirea Lui era atrasă magnetic de creația sa. Ea era cu ochii închiși încă, nu putea să îl vadă, dar Lui îi era de ajuns o privire printre gene ca să-și dea seama că realizase o capodoperă.

Era vie, se simțea freamățul amețitor al Vieții pe sub pielea aceea minunată. Lângă Ea parcă și El se simțea mai viu. Era chiar prea jenant de viu... Hmm...

Dar cea mai mare provocare a apărut datorită faptului că, nemaifiind altceva în Univers decât ei doi, erau lipiți unul de altul! Ființa ei catifelată emana deja o vrajă și niște miresme feminine cărora doar El le-ar putea ține piept, deși tot îl făceau să roșească.

Și dacă tot veni vorba de piept, simțea în această zonă că îl împungeau niște rotunjimi elastice și îndrăznețe, care îi dădeau fiori atât de... dumnezeiesc de irezistibili, încât a hotărât pe loc să se „salveze”.

Și astfel a apărut Spațiul dintre ei, pentru ca El să aibă Timp să se dumirească, să vadă ce e cu El, de ce nu mai este atât de liniștit ca înainte de apariția ei.

Acum, că exista spațiul, frumoasa creatură începu să își miște capul..., iar El privea fascinat cum genele ei lungi lăsau să i se vadă ochii ca niște... ca niște...

— Ca niște Nestemate, gândi Dumnezeu, făcând să curgă cu gândul Lui puternic, din cer, nestemate de toate culorile, care acoperiră ca un covor scânteietor spațiul din jurul ei.

Frumoasa întinse o mână spre o nestemată, privind-o mai de aproape.

Grația uluitoare a gestului ei simplu și zâmbetul său minunat, de mirare, îl făcură să jubileze de încântare. Îi privea degetele fine, îi privea ochii tulburători, îi privea din nou pielea aceea fină ca...

— Fină ca Mătasea! gândi Dumnezeu cu valuri întregi de mătase, croite după mărimea ei în toate formele și în toate

culorile posibile.

Bucuroasă, Ea le probă pe toate, cu un talent nativ pentru așa ceva. La sfârșit, nu a ales însă niciuna să-i fie îmbrăcăminte.

— Poate că nu i-au plăcut, gândi de unul singur marele Bărbat. Sau poate nu are o... Nu are o...

— Nu are o Oglindă în care să se vadă cât de frumoasă este așa, îmbrăcată cu ele, gândi bunul Dumnezeu în mii de oglinzi și în milioane de ape care ar fi putut să-i reflecte chipul desăvârșit.

O zi întreagă s-a privit frumoasa în ele și apoi încă o zi și încă una. De fapt, nici acum nu a terminat.

Bucuria singurului Bărbat nu avea margini când a văzut cât de mult i-a plăcut ei darul Lui.

Se înveseli și mai tare când și-a dat seama că Ea se cerceta cu multă curiozitate în oglindă, în cele mai mici detalii. Era dovada cea mai vie că El este un artist desăvârșit, că a creat ceva neînchipuit de frumos. Era atât de fericit! În plus, se îndrăgostise până peste urechile-i divine de propria Creație.

Dar și-a dat seama după un timp că Ea nici nu se uita la El... Se juca, îl ațâța cu frumusețea și cu drăgălășeniile ei, dar nu-i spunea nimic, de parcă nici nu ar fi știut de existența Lui...

— Ah, Iubita Mea! reverberă amplu profundul sentiment în ființa Lui măreață făcând astfel să apară toate Lumile deodată.

Ea se juca acum prin toate universurile, iar Dumnezeu se perpelea, așteptând de la Ea vreo privire sau măcar vreun gând pentru El. Spera ca și Ea să-L iubească, așa cum o iubea El pe Ea. Ar fi fost foarte fericit chiar și dacă L-ar fi iubit măcar puțin.

O binecuvânta adeseori cu flori, iar din căușul divinilor Lui palme ajungeau în calea finelor ei picioare cele mai catifelate

petale, colorate în cele mai sublime culori.

A creat pentru ea și ape turcoaz, calde, a creat peisaje mirifice, a creat tot ce i-a mai trecut Lui prin cap să creeze, doar să o bucure.

Și când credea că a inventat tot ceea ce ar putea-o face fericită, Ea s-a comportat deodată total illogic: s-a așezat în balconul cochet al imensului castel din aur sculptat și încrustat cu pietre prețioase, pe care tocmai îl terminase pentru ea, și așa, goală și superbă cum era, a început să plângă în hohote, ștergându-se la ochi cu o frumoasă rochie de mătase.

— Dar nu am învățat-o eu să plângă... De unde știe oare? Și în plus, nu există niciun motiv de supărare, are tot ce-i trebuie!

I-a dat haine mai multe, i-a dat bunătați de tot felul. Ea însă tot plângea. I s-au înroșit și ochii de atâta plâns. Asta chiar că nu mai putea suporta Dumnezeu: să o vadă cu ochii înroșiți.

— Nu mai plânge, te rog!

Îi construi noi castele, care de care mai frumoase, populă universul cu toate creaturile posibile și imposibile. Ea plângea în continuare.

Dacă a văzut că nu se oprește din plâns, a coborât chiar El lângă Ea. A luat-o ușor în brațe și a simțit din nou cât de plăcută este atingerea ei. I-a șters lacrimile cu buzele Lui divine. Ea, imediat s-a oprit din plâns. Se uita la El și zâmbea înnebunitor.

Așa, cu Ea în brațe, Dumnezeu gândi: ești frumoasă, ești frumoasă ca...

— Ești frumoasă ca un Cuvânt vrăjit! (Abia atunci a apărut cu adevărat și plenar Cuvântul.)

Imediat Ea a început să-i găngurească în brațe. Vroia să

spună ceva, dar nu reușea încă.

Dumnezeu, cu o curiozitate mai mare decât credea El că este în stare, și-a lipit urechea de buzele ei, să-i audă cât mai bine primele cuvinte. Și atunci, cu o voce ca de cântecel, i-a susurat dulce în ureche primele ei cuvinte, care l-au făcut pe loc cel mai fericit și „Unic” Bărbat.

— Ah, de-aș fi știut! De-aș fi știut! De-acum inventez prima dată cuvântul! (Oare? 😊)

LBRIS

We know
books

Ra

dedicată Soarelui

*V*iața abia pâlpâie în aceste două ființe. Sunt niște forme de viață foarte deosebite față de cele care există acum. Conștiința de sine înflorise în ele parcă prea timpuriu, parcă prea vie în acest colț de univers abia apărut din marea ființă divină.

Noaptea cea mai neagră, de o răceală absolută, îi înconjura din toate părțile.

— Mai este cineva aici? se aude un gând răsunând în întuneric.

— Mai este, se întoarse răspunsul.

— Cine mai este? Cum te cheamă?

— Tia. Dar pe tine? se aude o voce slabă.

— Pe mine Ra. Tu de unde știi cum te cheamă?

- Nu știu de unde, doar știu. Dar tu de unde știi?
- Și eu la fel. Nu știu de unde știu, dar știu. Deodată am știut că sunt Ra. Când m-ai întrebat am știut deodată.
- Mi-e frig, Ra.
- Și mie, Tia. Vino mai aproape, poate ne vom încălzi.
- Unde ești?
- Eu sunt aici.
- Și eu sunt aici la mine. Oare cum să ne găsim?
- Ne luăm după voce.
- Strigă-mă.
- Tia! Tia! Tia!
- Mi-e frică, mai bine vino tu la mine!
- Strigă-mă.
- Ra! Ra! Ra!
- Gata, am ajuns!
- E mai bine așa, cu tine lângă mine.
- Da, e mult mai bine. Nu mai trebuie să strigăm.
- Nu-mi mai este frică.
- Acum nu mai suntem singuri. Suntem împreună.
- Te simt mai mare ca mine.
- Te simt mai moale ca mine.
- Acum parcă nu mai este așa de frig.
- Vino și mai aproape, am să te încălzesc eu.
- De unde știi tu că ai să mă încălzești?
- Nu știu de unde știu. Așa, am știut deodată.
- Da, așa este, lângă tine-i mai cald. De unde ai căldură?
- Vine din mine. Simt că mă înfierbânt, ca să te pot încălzi pe tine.

— De ce?

— Nu știu, așa îmi vine.

— Încălzește-mă, e așa de bine! Dar ce se simte lângă noi?

Se aud palme multe și grăbite ce pipăie solul înghețat.

Genunchi nevăzuți le urmează scrâșnind.

— Am venit lângă voi, să ne încălzim și noi, se auzi a treia voce.

— Veniți, spuse Tia. Este mai bine aici. Ra are căldură în el!

— Veniți, am să vă încălzesc și pe voi, spune Ra.

— Venim, venim, se aude din toate părțile.

— Luați-vă după voce, îi îndrumă Tia.

— Venim, venim...

— Ra, nu ai putea să te încălzești mai tare, că la noi, cei care am venit ultimii, nu ajunge căldura.

— Am să mă încălzesc și mai tare, am să vă încălzesc și pe voi, se oferă Ra.

— Așa e bine, a ajuns căldura și la noi. Dar vin tot mai mulți, nu știu cum vom face să aibă toți căldură.

— Mă voi încălzi mai tare, îi asigură Ra. Să-mi spuneți când e nevoie să mă mai încălzesc.

— Acum, Ra...

— Mai trebuie, Ra...

— Au venit și mai mulți, e nevoie de și mai multă căldură, Ra...

— Acum e bine? Se interesează el grijuliu.

— E bine, e foarte bine, mulțumim, Ra.

— Îmi este prea cald, Ra, se plânde Tia.

— Am să mă dau mai departe, să nu îți fie prea cald.

— Da, Ra, mulțumesc.

— Au venit și mai mulți în spate, ai putea să te încălzești mai tare, Ra?

— Cum să nu, mă încălzesc.

— Ne arzi, Ra, se plânge din nou Tia.

— Am să stau puțin mai sus, să vă încălzesc pe toți la fel, spune el.

— Dar cum ai să te ridici de la sol? îl întreabă Tia.

— Nu știu cum, dar știu că voi putea, pentru că vreau să vă încălzesc pe toți.

Se ridică încet în picioare, deasupra mulțimii ghemuite.

— Ra, eu văd cum te-ai ridicat. Devii incandescent, luminezi!

— Vedem și noi! Vedem în jur totul, la lumina lui Ra!

— Ne încălzești și ne luminezi, îți mulțumim, Ra!

— Ra, acum, că este lumină, au venit și mai mulți, din toate părțile. E nevoie de mai multă căldură.

— Ai grijă și de noi, cei de aproape, să nu ne arzi!

— Am să mă mai încălzesc și am să mă ridic mai sus pe cer.

— Ai să poți să faci asta? îl întreabă cu îngrijorare Tia.

— Am să pot, știu că am să pot...

— Tu chiar poți! strigă Tia, cu admirație. Uitați-vă, plutește, se ridică pe cer!

— Ra, îți mulțumim...

— Acum nu ne mai auzi, dar noi îți trimitem gândurile noastre.

— Le primesc și mă bucur că v-am încălzit pe toți.

— Ooo, au ieșit din pământ flori atât de colorate! Și ce